

Zalaba Zsuzsa

HÉT LAKAT ALATT

Csutka manó kalandjai Csapó Judit rajzaival

Zalaba Zsuzsa

Hét lakat alatt
Csutka manó kalandjai

2003

TARTALOM

Ha a manót keresed

A tizedik kincsesláda

Az álmok birodalma

Eszter és Dávid

Csutka

A titokzatos kulcs

Nyaklánc

Kalandra fel!

A fekete herceg

Repülőgéppel a fehérség alagútjában

Tüzike és a varázslámpa

Ertan Törökországban, avagy a szakadék szélén

A manó levele

HA A MANÓT KERESED

A Kék hegyen túl, az álmok földjén, a képzelet fái közt megannyi titok lapul. Ha lehúnyod a szemed, előtted is kitarul e különös birodalom. Olyan mások itt a fák, a kavicsok, az állatok – megfoghatatlanok! Másképp csendül itt a hang, s a tó vize, akár az út, járható. Rálépsz, s nem merülsz el, visszanézel, s rádöbbsz, a fák levelei sem az igaziak, mindegyik egy-egy óriási titok. Úgy csüngnek a fán, ahogy az apró majmok játék közben, ide-oda ringatózva. A Kék hegyen túl mindent másképp látsz. Elmerülsz az álmok végtelenjében, s rájössz: itt, csakis itt, vannak még csodák.

A Kék hegyen túl másféle az élet. Aligha találkozol ott emberekkel. Oda nem vezet gyalogút, sem folyó, de még repülőgéppel vagy földalattival sem juthatsz el oda. Egyetlen módon juthatsz csak be e furcsa birodalomba: az álomkapun keresztül, ez pedig ott lakik a szemedben, de nem mindig nyitható és csukható. Furcsa dolgok ezek, igaz-e? Legalább annyira hihetetlenek, mint én vagyok, pedig vagyok! S e varázslatos birodalom is szintúgy létezik. Az én házikóm a kék bokor tövében rejtőzik. Talán egy félredobott facipőre emlékeztet téged, ugyanis falatnyi kis fakuckó csupán, de én a legszebb palotáért sem cserélném el, úgy ám! Minden zeg-zugát megszerettem. Az ágyikóm egy dióhéj, a takarómat meg fűszálakból fonta a szél. Elárulok neked egy óriási titkot, de ígérd meg, hogy hét lakat alatt fogod őrizni, s még a homokozóban a barátaidnak sem meséled el! A Kék hegyre nem vezet igazi út, csak az álomkapun juthatsz be ide. Én ugyan ki-kiosonok olykor, s bevallom, még azt is lélegzet-visszafojtva figyelem a fűszálak közt lapulva, amint te éppen homokvárat építesz és pogácsákat sütsz a formáidban a nedves homokból.

Szédületes ám a világotokba vezető út! Nem is hinnéd, mekkora fondorlatokra van szükségem, hogy meglátogathassalak. Egyetlen dolog tudna maradandóan a ti világotokban tartani: a barátság. Ha a barátom lennél... boldoggá tennél!

A TIZEDIK KINCSESLÁDA

Az álmok birodalma

Az emberek rejtélyes világa akkor kezdett el igazán érdekelni, amikor két csintalan gyermek az álmaiban elkalandozott hozzánk, a mi birodalmunkba. Tapasztalt kutatók módjára viselkedtek. A kisfiú kezében egy nagyító, a kislány hátán pedig mindenféle finomságokkal megtömött hátizsák lógott. A szösze kópé rögtön a fűszálak közt megbúvó titkokat fürkészte, s amikor egy kincsesládára bukkant, megszorította társa kezét, s lélegzetvisszafojtva guggoltak le a fűben. Egy természetes kék fa odújából lestem őket, s alaposan megvakartam a fejem búbját, mert bizony nem igazán tudtam, hirtelenjében mit is tegyek, megszólítsam-e őket, s elmeséljem- a ládikó történetét. Csak neked mondom el, hogy az ittfelejtett kincsesdoboz több száz éves, a Háborgó tenger kalózái rejtették el itt, amikor vihar kerekedett, s ők éppen a nyílt vízen hajóztak diadalittasan. Amikor a hullámok megtáncoltatták a bárkájukat, hanyatt-homlok menekülve ugrottak ki a fedélzetről, s az égen repülő sirályokat és albatroszokat követve úsztak a part felé. Még a sekély vízben is észteszejtve kapálóztak, de aztán a parton úgy elnyúltak a homokban, mint a rétestészta, s rögvest mély álomba zuhantak.

A kincsesládákat jó darabig dobálták a felbőszült hullámok, egyen azonban akkorát lódított a rakoncátlan szél, hogy kisodorta a Hajnalok földjére, ahol a kalózok addigra már csak amolyan félálomban, békésen szunyókáltak. Egyiknek-másiknak megkordult a gyomra, a legsoványabbik kábultan felpislantott a nyikorgó hangok hallatán, s amikor megpillantotta a partra vetődött kincsesládikót, elégedetten szendergett tovább. A kincsekről álmódott, s mivel félúton volt az ébrenlét és az álomvilág között, azt találta ki, hogy pontosan azon a titokzatos helyen rejti el a ládát, amit akkor fedezett fel, amikor a szemét lehúnyta, tehát az álmok birodalmában. Felmarkolta a kincset és már éppen cipelte volna a bombabiztos rejtekhelyre, amikor hirtelen furcsa nyikorgást hallott... Az álom tovalibbent, s a társai korgó gyomra ismét felébresztette őt. Megdörzsölte a szemét, körbenézett, de a kincsesládát nem lelte sehhol. Azt hitte, csak álom volt az egész, töprengett még egy ideig, majd felcincálta a többieket, s kérdőre vonta őket, látta-e valaki a partra vetődött kincsesládát. Azok a hasukat fogták a nevetéstől... méghogy kincset, partra vetődve. Hiszen nekik is a szárazföld felé repülő madarakat kellett követniük, hogy megmeneküljenek, s egy láda hogyan vetődhetne ki a partra ilyen gyorsan? A hajót többszáz méterrel arrébb, a nyílt tengeren borították fel a tajtékozó hullámok, léteziketetlen, hogy bármit is ilyen gyorsan partra vessen a víz. A kalózok azt hitték, hogy a barátjuknak csupán lázálma volt, egy pillanatig sem vették őt komolyan. Úgy döntöttek, hogy keresnek valami harapnivalót, befalják, az ennivalóért cserébe elmesélik a fogadósnak a hátborzongató kalandjukat, s azonnal útnak indulnak, hogy újabb kincseket szerezzenek.

Hát így került az álmok földjére, pontosan kétszázötvenegy éve, e titokzatos kincsesláda. Finom álmopor borította be a fedelét. Az itt lakók nem merték kinyitni, én pedig, mivel a kalózok minden útját kilestem, s az összes titkukat kihallgattam, jobbnak láttam nem megbolygatni a láda belsejében rejtőző titkot. A két gyermek azonban erről mit sem tudhatott, ők csak ücsörögtek a vaskos láda mellett lelkesen. Őszintén bevallom, csodáltam őket, hiszen meg sem próbálták felfeszíteni a fedelét, vagy széttörni a láncokat összetartó lakatot. Abban a pillanatban a legnagyobb örömük az volt, hogy felfedezték. Rátaláltak, s ez a felfedezés volt számukra a legnagyobb kincs! Tétováztam még egy ideig, előbújjak-e, elmeséljem-e nekik, ki is vagyok egyáltalán, eláruljam-e a láda történetét? Addig-addig lapítottam a kék fa odújában, amíg a gyerekek eltűntek a szemem elől.

Eszter és Dávid

Eszter és Dávid nagyon korán ébredt fel. A kisfiú a leány ágyába bújt, s csak ennyit suttogott halkán a fülébe: „Nagyon-nagyon különösét álmodtam. Azt hiszem, furcsa dolog történt velem az éjszaka.” A lány felhúzta a redőnyöket az ágya mellett, de még így is csak annyi fény szűrődött be a szobába, ami az ágy körüli teret világosabbá tette. Láthatóvá váltak a bábák, a sarokban kikötött kalózhajó, s a polcokon a könyvek. Eszter felugrott az ágyból, s előkotort a könyvek mögül egy régi mesekönyvet. A nagymamájától kapta, amikor hat éves lett, azzal a kéréssel, hogy nagyon vigyázzon rá, mert fölöttébb értékes, egy igaz történetet jegyeztek le benne a halászhajók útjairól és hihetetlen élményeiről. Amikor a két gyerek újra nyakig bebújt a takaró alá, a kislány azt mondta: „Nekem is volt egy furcsa álmom. Veled voltam egy ismeretlen birodalomban, minden csupa kék volt és titokzatos.” Nem volt ideje befejezni az álmát, mert Dávid azonnal közbeszólt: „Én is erről álmodtam. Meg arról, hogy felfedeztünk egy kincsesládát. Mit gondolsz, mi lehetett benne?” A kislány egy darabig hallgatott, majd a füle mellett eleresztve a kérdést, csak ennyit mondott: „Azt hiszem, én még most is félek egy kicsit. Nézd csak ezt a könyvet. Egy elsüllyedt kalózhajóról mesélnék benne a halászhajók. Réges-régen íródhatott e történet, ugyanis a nagymamám is gyermek volt még, amikor az iskolája padlásán rábukkant e könyvre, s őszintén bevallotta, még most is hisz abban, ami ide van írva. Itt pedig az áll, hogy a tengerfenéken kilenc kincsesládát találtak a bűváradó halászhajók, de az elsüllyedt hajó padlóján tíz megrozsdásodott lánc hevert. Ez annyit jelenthet, hogy ezekkel a láncokkal próbálták a ládákat rögzíteni, ám a vihar bekövetkeztével néhány lánc mégis elszakadt, s a ládák a hajó fedélzetéről lezuhantak, s a súlyuknál fogva kiszáradva elnyelte őket a tengerfenék. Amikor rájuk leltek a gyöngyhalászhajók, nem messze egymástól pihent három láda, s húsz-harminc méterrel arrébb pedig a hajó tatja mellett találtak hat ládát. De hol lehet a tizedik? Hogyhogy nem süllyedt el? Mi lehetett benne? Vagy ha nem láda volt a tizedik lánchoz erősítve, akkor mi lehetett ott?” Dávid egyre szorosabban bújt Eszterhez, még a szemét is becsukta, amikor reszketve azt kérdezte tőle: „A láda, amit az álmunkban találtunk, nem arról a hajóról kerülhetett abba a különös birodalomba?” A kislány a párnája alá tette a könyvet, s mivel az anyukájuk éppen akkor lépett a szobába, viccesen megjegyezte: „Majd ha megint álmodunk, megtudjuk, mi történt valójában.”

A két kis felfedezőnek sejtelve sem volt arról, hogy amikor a reggelijüket majszolták, én már ott hintáztam a fejük fölött a csilláron, és a nyomukban voltam egész nap. A régi játszótér öreg csúszdáját is kipróbáltam, alig bírva az iramot, mivel a két szélvész mindig utolért, s nem sok hiányzott ahhoz, hogy palacsintává lapítsanak. Hálásak lehetnek nekem, hogy délben a borsólevesük utolsó cseppjeit is belefetyültem helyettük, s a szilvás gombóc maradványát is nyomtalanul elmajszoltam, ugyanis az anyukájuk – gondolván, hogy a kölykök milyen jól ebédeltek – óriási adag fagyalattal jutalmazta meg őket. Délután az udvarban játszottak szakácsosát, főztek és sütöttek a homokozóban. A fejemre is dobtak egy kupac homokot. Bezzeg, ha tudták volna, hogy a fűben hasalok, és őket lesem! Persze, menekülnöm kellett, amikor focizni kezdtek, még a szökőkút hasadékában elrejtőzve sem éreztem magam biztonságban!

Hullafáradtan huppantak este az ágyukba. Csukott szemmel hallgatták meg a papájuk meséjét, majd velem együtt átballagtak a szenderegés hídján az álmok birodalmába.

Csutka

Ezúttal egyenesen a kincsesládához vezetett a két rosszcsont útja, de most a nagyító helyett a perselyeik összes meglévő kulcsát hozták magukkal, hogy valamelyikkel sikerüljön kinyitni a láncokat őrző lakatot. „Hé, kár a gőzért!” – tört fel belőlem a kiáltás, de mire észbe kaptam, már késő volt. A két gyerek azonnal felkapta a fejét, s a hang irányát fürkészte. Mivel mozgott alattam a fa ága, de nem láttak rajta senkit sem ülni, félelmükben hátrálni kezdtek, majd földbegyökerezett lábbal bámulták az egyre inkább kirajzolódó alakomat. Mivel megszegtem az Álmodó Fejedelmének tett ígéretemet, s megszólaltam a földi emberkéek előtt, elveszítettem láthatatlanságom varázserejét, legalábbis az álmodó birodalmában nem lehettem soha többé láthatatlan. Abban reménykedtem, hogy ha újra átcsusszanok az emberek világába, akkor esetleg visszatér a varázserőm, és ismét kedvemre leselkedhetek, hallgatkolózhatok – anélkül, hogy bárki is megláthatna. „Hát... te... ki... vagy, csak... nem a Dió...bél...ki...rály...fi?” – kérdezte Eszter el-elcsukló hangon. Dávid elalélt a döbbenettől, egy hang nem jött ki a torkán. „Csak nyugi, nem vagyok emberevő és Dióbél királyfi sem. Kék Álmodó a becses nevem, de az itteniek csak úgy hívnak: Csutka. Azt mondják, zabálnivalóan aranyos vagyok, nos, ti mit gondoltok erről?” A kisfiú feszengő nevetgéssel válaszolt, amolyan he-he-hehehe-féle hagyta el az ajkát, a kislány pedig közelebb lépett hozzám, s pajkosan a tenyerét nyújtotta felém. „Mivel kezdet aligha foghatunk, elvégre a tiéd csak akkora, mint a mákszem, gyere, ülj a tenyeredre, szavamot adom, hogy nem bántalak ”— mondta Eszter felbátorodva. Mivel ekkor már hónapok óta figyeltem minden lépésüket, tudtam, nem eshet bántódásom, mert szó ami szó, áldott jó gyermekek. Azonnal belemásztam a leányka tenyerébe. „A láda kulcsa a Hajnalok földjén maradt, ha ki akarjátok nyitni a ládát, csakis azzal a kulccsal sikerülhet. De nem ajánlom, hogy felkerekedjete a kulcs után, mert akkor még délelőtt is alva találna az anyukátok, s halálra rémülne attól, hogy nem ébredtetek fel a szokásos időben. Csak késő este kerülhetnétek vissza a ti világotokba, illetve, ha előbb sikerülne a Hajnalok földjéről visszaérnetek, akkor talán valamivel hamarabb, tehát még délután felébredhetnétek. De kötve hiszem, hogy addig is tétlenül néznék a szüleitek mély álombamerüléseket, valószínűleg fűfát megmozgatnának, hogy észhez térítsenek benneteket.” A gyerekek nem mertek ujjat húzni az anyjukkal, így olyan döntésre jutottak, hogy másnap rögtön elalvás után indulnak el Kék Álmodóval a kulcsért. Az először szabadkozott, de mivel annyira megtetszett neki a két csintalanság, azzal nyugtázta másnapi kalandját, hogy talán ez is a megszületendő barátságuk része lesz. Neked elárulhatom, nem sokat tévedett. Titkos kalandjuk egy életre összekötötte őket.

A titokzatos kulcs

– Dávid, te még alszol? – kérdezte halkán Eszter az öcsikéjétől. Késő reggel volt már, Dávid lapított az ágyában, a plüssével bábozott, s először életében néma csendben szórakozott kedvenc játékaival. „Még hogy én? Már akkor felébredtem, amikor a papa munkába indult, de nem akartam kimenni a szobából, nehogy felébresszelek téged... vagy esetleg Csutkát” – mondta kuncogva. „Helló, akárhol is vagy te manó, ébredj, mert hétágra süt a nap!” – pajkoskodtak a gyerekek újdonsült barátjukkal. Csutka jól gyanította, csak az álmodó világában vált láthatóvá. Itt, az emberek között, újra hatott a varázserő, s még a két rosszcsont sem láthatta őt. Bánták is ők! Akkora képzelőerővel voltak megáldva, hogy a láthatatlan manó csak még izgalmasabbá tette a napjukat. Már előre örvendeztek a reggelinek, csak az anyjuk nem értette, mi ütött beléjük. Ők bezzeg tisztában voltak a láthatatlan manólét előnyeivel. A lekváros kenyér felét óvatosan az asztal alá csúszatták, s amikor az pillanatok alatt semmivé

lett, a két gyerekkel madarat lehetett volna fogatni, olyan jókedvre derültek. Mivel éppen a nyári szünidő derűs pillanatait élvezték, és nem kellett suliba meg oviba rohanni, ráérősen ropogtatták a kenyérhéjat. Tutajformájúra harapdosták, s a tányérjaikra képzelt Háborgó tengeren hajóztak velük. Az egyik tányér nemsokára a parketten kötött ki, megszámlálhatatlanul sok darabban. Mielőtt azonban az anyukájuk gratulálhatott volna a remek mutatványhoz, Dávid megnyugtatta őt: „A Háborgó tenger az oka mindennek. Nem bírtuk megfékezni a hullámokat. A hajónk is odalett. Annyi baj legyen, majd megetetjük a kacsákkal. Ne haragudj ránk!” Hogy is haragudhatna! Igaz, ami igaz, fel-felbőszítették őt néhanap a rajkók, de az effajta csínytevésekkel még megbirkózott imádott anyucijuk. Tudták jól, ha anya válasza vicces lesz, akkor továbbra is jókedvű, vagy legalábbis magába fojtja a dühét. „Hát igen, legalább ilyenkor eszetekbe jutnak azok a szegény kacsák. Bizony, régen adtak már nekik valami harapnivalót. A száraz kenyérdarabkák is ott vannak a polcon, azokat is vigyétek magatokkal. A Háborgó tengereteknek meg azt üzenem, hogy még egy háborgás, és megetetem vele a tányért is, nem csak a tutajt” – jegyezte meg frappánsan az anyuci. Dávid és Eszter felcsipkedte a földre hullott kenyérhéjakat, majd sietősen előkaparták a száraz péksüteményeket is, és bekiáltottak az anyukájuknak: „Megyünk a ház elé, a folyópartra!” A választ már meg sem várták, bár mintha még egyszer beszóltak volna a konyhába, igaz, kicsit halkabban... „Ugye, te is jössz velünk?”

A következő éjszakai kalandot tervezték egész nap, tudták jól, hogy Csutka minden szavukat hallja, s ha valami nem volt ínyére, azonnal jelezte. Némasági fogadalom ide vagy oda, nem állhatta szó nélkül a vakmerő tervek szövögetését. „A kulcsot a tenger alján kell keresnünk, ehhez pedig segítségre lesz szükségünk. Vilivel, a bálnával talán sikerül az elsüllyedt hajó nyomára bukkannunk. Persze, ezt csak álmotokban tudjuk megbeszélni derék barátunkkal. Ha eljutunk a Háborgó tengerig, manófuvalámmal megpróbálhatom Vilit előcsalni a tenger mélyéből. Ha ott úszik a közelben, az első hang hallatán megjelenik, ha nem, várnunk kell a következő éjszakáig. Csak ő tud nekünk segíteni, ebben biztos vagyok. A hátára pattannunk, s uccu neki tengerfenék.”

Nyaklánc

Ígéretesnek mutatkozott az éjszaka. Csutka és a két gyerek a kék álomparipával szelte át az álmok földjét, s széleseben lovagoltak a Háborgó tenger partjáig. A fuvolaszó hallatán Vili, a bálna előbukkant a hullámok közül, s a két kis kincskeresőnek még akkor is tátva volt a szája a meglepetéstől, amikor már régen a korallok között úszkáltak a nagytestű hátán. Szentül megfogadták, hogy ha cápát látnak, a szemük se rebben majd, nem még hogy megrémülnének. Bezzeg, amikor megpillantották az elsüllyedt hajót őrző cápahadsereget, mindkettőnek inába szállt a bátorsága, s ha nincs Csutka, talán álomföldig úsznak ijedtükben. Csutka újabb dalra zendített aprócska fuvoláján, mire a cápák készségesen utat nyitottak a vendégek előtt. Dávid és Eszter legszívesebben Vili hátán maradt volna, de a hajó belsejébe a behemót állat aligha fért volna be. Csutka sürgetésére beúsztak hát a félelmetes roncs közé... Köztünk szólva, a hősiességük már Vili láttán elillant, így szorosan egymás mellett araszoltak a kalózhajó gyomrában. „Ha ezt a papánk látná!” – szólalt meg nagy sokára a kisfiú, s felemelt a sarokból egy kardot. „Az áldóját!” – suttogta a kislány, s a villanylámpája fényében megcsillanó apró tárgyért nyúlt, melyet a kard helyén talált. „A kulcs! Megtaláltátok a kulcsot!” – harsogta Csutka, tudomást sem véve a két gyerek megrémült arcáról. A kulcs mellett ugyanis ott hevert egy nyaklánc, s ahogy a medál kapcsát felkattintották, megdöbbenek az ott talált fénykép láttán. „Atyaúristen! Mintha a nagymamát látnám!” – állapította meg Eszter. „Lehetetlen! Ezt egyszerűen nem hiszem el. Mit keresne itt a nagypapánk nyaklánc?! Igaz, ami igaz, elveszítette, de azt mesélte, hogy egy kirándulás alkalmával történt a dolog, csónakázás

közben. Valóban ő hordta az imádott nagymamánk arcképét a medálján, de ez biztosan nem az övé. Hogy kerülhetett volna az elsüllyedt hajóra, amikor nem is tudja, hogy létezik a Háborgó tenger meg egy álomföldön porosodó kincsesláda?” – dűnnyögte Dávid, de a kislány óvatosan felemelte a nyakláncot és azonnal zsebrevágta. Megmarkolták a kulcsot, és villámgyorsan hagyták el a hajót. Mindketten tudták, hogy itt valami nem stimmel. Miért? A kalózok könyvét a nagymamától kapták, aki azt mondta, a történet minden sora igaz, legalábbis ő így hiszi. Nomármost, a nyakláncra lévő kép megtévesztésig hasonlít a nagyira, s nem mertek volna megesküdni, hogy nem őt ábrázolja.

Amikor álomföldre érve ismét a kincsesláda mellett guggoltak, Csutka kinyitotta a láncokat őrző lakatot, s felemelte a láda fedelét. Egy titokzatos üveggömböt és egy furcsa jellel ellátott borítékot talált benne. Dávid azonnal az üveggömb fölé hajolt, Eszter meg a boríték után nyúlt, de Csutka az utolsó pillanatban kikapta kezéből az irományt, és Dávidot is megfékezte, nehogy hozzáérjen a gömbhöz. Mindkettőt szigorúan figyelmeztette: „Óvatosaknak kell lennünk! Nem tudhatjuk, mit jelent e furcsa jel, s azt sem, hogy nem esik-e valami bajunk, ha a borítékot feltépjük és megérintjük az üveggömböt.” A Kék Álommanó ezúttal egy kék fuvolát húzott elő az oldalzsebéből, s amint belefúj, azonnal ott termett előttük az Álom Fejedelme. Egy hatalmas, tüzet okádó griffmadár hátán ült, s a kék szakála akkorára nőtt, hogy a földön hömpölygött, akár egy sál vagy netalán egy sálnak álcázott kígyó. „Hívtál, hát jöttem. Miben lehetek a segítségedre, Kék Álommanó?” – kérdezte a fejedelem, s a hangja úgy mennydörgött, ahogy az ég – vihar közeledtével. „Uram, felnyitottuk a kincsesládát, mely már hosszú ideje itt pihent a birodalmunkban. Kérlek, mondd meg nekünk, mit tegyünk? Mi legyen e titokzatos üveggömb és levél sorsa?”

Az Álom Fejedelme egy apró szelencéből varázsport fújt a levélre, és felnyitotta. „Látjátok? Ez az álompor megszabadította a levelet a valóságos világ összes átkától és veszélyétől. Most pedig, lássuk, milyen titkot rejtegetett évszázadokig e különleges levél” – szólt mennydörögve a fejedelem, és belekezdett a fekete tintával írt, furcsa jelekből összeállított levél elolvasásába.

„Gyermekeim! Én, a ti királyotok, a föld egyetlen derék és nemeslelkű fejedelme, Bölcs Szabolcs írom e levelet nektek. Jól véssétek az eszetekbe minden szavát, és adjátok üzenetül az egész világnak. E csodálatos üveggömböt az éjszaka tündérétől, Estikétől kaptuk ajándékba, azzal a kéréssel, hogy nagyon vigyázzunk rá, mert különleges hatalommal bír. Ha egyszer ezt a gömböt valaki összetöri, kialszanak a csillagok az égbolton, a Nap pedig soha többé nem ragyog majd ránk. Mindig sötét lesz, és Fekete herceg azonnal megkaparintja az égi és földi hatalmat. Ez pedig soha nem történhet meg! A herceg örök feketeségben él. Nem kedveli a színeket, a tarka virágokat. A sárgát, a pirosat, a kéket és a zöldet látni sem bírja. Iszonyodik a lilától, a barnától, sőt, mindent, ami fehér, egy érintéssel feketévé varázsol. Ezért hát, e varázsgömb soha nem kerülhet kalózok kezére, felfuvalkodott és kapzsi emberek közelébe. Vigyázzatok e gömbre jól, mert amíg ép, addig ragyoghat a Nap és tündökölhetnek a csillagok. Üzeni néktek mindezt Bölcs Szabolcs, a ti királyotok, 1234 ötödik hava, a legdicsőségesebb királyi székhely, Cikkcakk birodalmában.”

Eszter és Dávid utoljára még megcsodálta az üveggömböt, majd rábízva az Álom Fejedelmére e varázserővel bíró kincset, elköszöntenek Csutkától, és diadalittasan hazatértek.

Kalandra fel!

Izgalmasnak ígérkezett ez a nap is. Délelőtt összecsomagolt a két kis kutató: játékokat, ruhákat, cipőket, a fél szobájukat elsüllyesztették a bőröndben, ugyanis délután kirándulni indult a család. Csak annyit árultak el nekik a felnőttek, hogy messzire mennek, repülőgépre szállnak, és tizennégyet alszanak a tenger országában. Ők ugyan végigvették a lehetőségeket: Olaszország, Görögország, Törökország, Franciaország, Tunézia, Bulgária, de még mielőtt faggatózni kezdtek volna, csöngettek. Természetesen a két bukfenc rohant ajtót nyitni, s amikor meglátták a nagyiékat, egymásra vigyorogtak. „Angyalkáim, csudajó kedvetek van! Hadd öleljelek titeket magamhoz!” – rikkantotta a nagymama. Csutka az előszobai fogason hintázott, onnét leste az eseményeket. Szó se róla, boldog volt, és ujjongott, hogy délután a gyerekekkel utazhat a messzi távolba. Ha izgult is egy picit, csak azért, mert még soha nem ült repülőgépen és azt a bizonyos tengerek országát vagy hogyishívjákot sem látta még. A két gyerkőce befészkelte magát a nagypapa ölébe, előkerültek a mesekönyvek, majd a nagyi éppen az egyik véget nem érő történetébe kezdett volna bele, ami a kutyusaikról szól, amikor Dávid megrángatta a nyakát. „Nagyi, képzeld, azt álmodtam, hogy a nyakláncod a tengerfenéken van. A Háborgó tenger alján, egy elsüllyedt hajóban. Mit szólsz, jó álom volt, ugye?” Eszter a nagymamája szemébe nézett, és neki szegezte a kérdést: „Mami, mesélt már neked a nagypapa a kalózhajóról és a kincsesládákról?” A nagyiék, akárcsak jöttükör a két gyerek, egymásra vigyorogtak, és pajkosan megcsipkedték a két rosszcsontot: „Hát elolvastátok azt az öreg rongyos könyvet? Ti betyárok, mondtam, hogy csak néhány év múlva szabad belelapoznotok!” Dávid nem hagyta annyiban, lefegyverezte a nagyt seperc alatt: „Nagyi, hogy olvashattuk volna a könyvet, hiszen én még olvasni sem tudok, Eszter pedig csak a nyomtatott betűket olvassa folyékonyan, s ezt a könyvet évekig kéne olvasnia, hogy a végére jusson. Különben is, a nagypapa nyakláncáról biztos nincs benne egy sor sem.” A nagyiék, útban a repülőtér felé, elmesélték a két gyereknek a régi nagy kalandjukat, miszerint a Fekete-tengerben egy nagy lubickolás alkalmával kélt lába a gyönyörű nyakláncnak. Legalábbis így emlékeznek rá, hiszen akkor holtfáradtan evickéltek a partra, majd végigdőltek a homokon és elszunyókáltak mindketten. A nagypapa bevallotta azonban, hogy ott aztán tényleg különöset álmodott. Egy hajón járt, kincsek után kutatva, de cápák közelítettek felé, majd ijedtében kiáltozni és hadonászni kezdett, leszakította a nyakláncát is, de ekkor hirtelen a nagyi felrázta őt az álmából, és megnyugtatta: „Hé papa, nincsenek itt cápák, és kincsek sem. Bár, az helyett, hogy legalább egy kincset találtál volna, a tiédet veszítetted el. Kellett nekünk olyan csintalanul vízcisatázni...” A gyerekek kuncogását valami furcsa zaj törte meg az előszoba irányából. Mintha az előszobai fogas nyikorgott volna. Nagyiék óvatosan kikukkantottak, s szó szerint tátva maradt a szájuk a meglepetéstől. A fogason a nagypapa nyaklánc lógott. Az a nyaklánc, amit harminchárom éve veszített el a különös kirándulása során. A nagymama váltig állította, hogy himbálózott a nyaklánc, amikor megpillantotta, de a gyerekek leintették őt, s frappánsan lecsengették a szemfülességét: „Még hogy himbálózott! Már csak azt ne mond, hogy még egy manót is láttál ott csüngen a és hogy egy bálna az ajtón kopogtatott...”

A FEKETE HERCEG

Repülőgéppel a fehérség alagútjában

A repülőgép lassan gurult kifelé, majd a felszállópályán felgyorsított és hirtelen felemelkedett. Eszter és Dávid az ülésük karfáját markolták meg, Csutka pedig valamelyik gyerek zoknijának a csücskében kuporgott a bőrönd alján, valahol a repülőgép csomagterében. Életében nem izgult még ennyire. Úgy érezte, egy felvonó indul el a gyomra tájékáról a torka felé, de nem áll meg még az utolsó pillanatban sem, hanem felemelkedik egészen a csillagokig, s mire véget érne a rémálom, egy következő felvonó indul útnak, ugyanarról a helyről, ugyanabba az irányba. Ó, egek, mi jöhet még?!

Amikor már a felhőket szelte a repülőgép, és alábbhagyott az apró utasok izgalma, a pilóta külön üdvözölte a gyermekeket a gépen és megkérte a légikisasszonyokat, hogy Dávidot és Esztert vezessék a pilótafülkébe. Eközben Kék Álommanó addig fészkelődött a zoknik között, amíg a bőrönd fel nem billent s a többi csomagot is, akár a dominósort, feldöntötte. Akkora zajt csapott, hogy talán még az utastérben is hallatszott. A gyerekek elámultak a pilóta keze ügyében található sok-sok herkentyű láttán, eszük ágában sem volt egyéb zajjal és csörömpöléssel foglalkozni. Nem sokkal ezután a légikisasszonyok felszolgálták az ennivalót, amit már a két kis csibész is a saját helyén ülve majszott el. Jól megtömték a hasukat, becsületükre válják, Csutkának is becsempésztek még otthon egy kis harapnivalót a ruhák közé. Mindenki jóllakott, egy darabig még az ablakból figyelték a felhőket, majd hirtelen nem láttak semmi mást, csak a fehérséget. A pilóta szerint éppen a leghasasabb bárányszőke nyáját szelték át, s nem lehetett előre tudni, hogy a fehérség alagútjában meddig utaznak még tovább. Izgalom ide vagy oda, bizony álomra szenderült a két kis rajkó. Csutka is ott szuszogott a sok-sok morzsa és ruhanemű között. Úgy tűnt, békésen alszanak, pedig ha tudták volna, hogy mekkora veszély leselkedik rájuk az álmok földjén, talán soha többé nem alszanak egy szemernyit sem.

Tüzike és a varázslámpa

A Kék hegyen túl, a kék úton kerekedett éppen a két gyerkőce, amikor Csutka kipottyant a hátizsákjából, és nagyot puffant a porban. Eszter azonnal lefékezett, Dávid pedig dalolászva körözött kerékpárjával a nyögdecselő manó körül. „Ugyan már Csutka, katonadolog az ilyesmi, az én bukásaimra is mindig ezt mondják a papáék. Ne szívd mellre! Pattanj fel ide a nyeregbe, és kerekesszünk tovább!” Csutkának semmi kedve nem volt viccelődni, keservesen felkászálódott s mászni kezdett felfelé a számára templomtorony nagyságú biciklin. Abban a pillanatban Eszter felsikoltott, és nagyot bukfencezett a járgányával együtt. „Ti is láttátok azt a különös fényt? Valami lángoló tűzgolyó vagy micsoda beesett az útszéli fák közé! Oda nézzetek, ott ragyog az az égi jövevény.” Amíg Csutka hegymászást gyakorolt Dávid bringáján, addig a kisfiú szemét is elvakította az ég felől széleseben érkező fénycsomó. Mire Csutka a küllőkig ért volna, Dávid félredobta a biciklijét és Eszterrel együtt rohant a faszor felé. Kék Álommanó torkaszakadtából ordított utánuk: – Álljatok meg azonnal, ennek a fele sem tréfa! Még megperzsel titeket az a lángoló golyó!” Óvatosabbra véve a tempót, felsegítve a másodszer is békaként elterülő manót, kíváncsian araszoltak a titokzatos fény felé.

Már csak egy köhintésnyire voltak a fűben heverő fénycsomótól, mire az furcsán mozgolódni kezdett, nyújtózott egy nagyot, s libegve közelített feléjük. „Ki a frász ez? Talán egy földönkívüli teremtmény?” – kérdezte Eszter suttogva testvérkéjétől. „Fogalmam sincs, de a szívdobogásomtól valószínűleg még ő is megsüketül.” Csutka is meghátrált a fura jövevény láttán, éppen valami szellemeset készült kinyögni a gyerekeknek, amikor a kis fénylő csoda megszólalt: – Hol vagyok? És ti kik vagytok? Hová tűnt a lámpám? Kék Álommanó megrökönyödve hallgatta a megriadt kis fénycsomó kérdéseit, majd mivel aligha volt kisebb vagy nagyobb tőle, szelíden megszólította: – Csutka vagyok, az álmok földjéről, ők meg a barátaim, Dávid és Eszter, a valóságos világból. A Kék hegyen túl pottyantál le a magasból, s ez itt az álmok birodalma. Ki vagy te, parányi jövevény?

Eszter felbátorodva kinyújtotta a karját, mire a kis teremtmény végigsimított fénylő palástján, s amikor a fények hirtelen kialudtak, felröppent a kislány vállára. – Tüzike vagyok, odafönt lakom a végtelen magasban. Én gyűjtöm meg a csillagokat, hogy azok éjszaka beragyoghassák az égboltot. Mivel az egyik földrészen akkor van éjszaka, amikor másutt nappal, és ugyanígy fordítva, egész életemben a csillagok fényét vigyázom. Ha valamelyik pislákol netalán, addig röpködöm körülötte, amíg a palástommal le nem seprem róla a hamupernyét, és újra ragyogni nem kezd. Soha nem aludtam még el munka közben, tizenkét testvéremmel felváltva őrizzük a csillagok ragyogását. Amíg hat testvérkém dolgozik, addig mi pihenhetünk, majd ismét cserélkezünk, és akkor ők fűjják ki magukat. Pehelykönnyűek vagyunk, felhő az ágyunk és felhő a takarónk. Azért meséltem el nektek mindezt, mert én is éppen a felhőkön heverészttem, sőt, egy pillanatra el is szenderedtem, amikor azt álmodtam, hogy egy óriási vasmadár keresztülgázol a felhőkön, én pedig zuhanni kezdek lefelé.

Dávid elképedt a hallottakon, és remegő ajkakkal megjegyezte: – Azt hiszem, mi voltunk azok, Tüzike. A mi repülőgépünk keveredett a felhők közé. De milyen lámpát kerestél az előbb? Tüzike alaposan körülnézett, mielőtt válaszolt volna, majd közelebb húzta magához a három apróságot és suttogva felelt: – A varázslámpát. Az éjszaka tündérének, Estikének két olyan kincs volt a birtokában, amelyeknek hatalmas a varázserejük. Az egyik egy üveggömb, a másik meg ez a bizonyos lámpa. Az üveggömből csak annyit tudok, hogy biztos helyen van, a lámpát pedig nálunk rejtette el a tündér. Hogy miért? A vihar és a szél ura, aki nem más, mint a Fekete herceg, eleinte nagy hódolója volt, ám Estike rá sem hederített. Tudta jól, hogy csak azért legyeskedik körülötte a rémes gazfickó, hogy megszerezze a kincseit, s aztán boldogan uralkodhasson a csillagok fölött is. Márpedig, ha ő lenne a fény ura, az első dolga az lenne, hogy kiirtsa a fényt és sötétséget teremtsen. Fekete herceg egy napon megelégette a várakozást, az udvarolgatást, a kikoszarozást, azt üzent Estikének, hogy ha nem megy hozzá harminc napon belül feleségül, hadat indít ellene és megfosztja őt a hatalmától. A tündér azóta szüntelen rettegésben élt. Titokban eljuttatta hozzánk a varázslámpáját, s arra kért bennünket, hogy őrizzük meg helyette, mert ha ezt a kincset is megkaparintaná ádáz ellensége, akkor örökre elvesztünk. Az utolsó napon Estike kapott egy fekete rózsacsokrot, rajta a rövid üzenettel: „Hozzám jössz-e feleségül?” A tündér válasza roppant találóra sikeredett: „Legyen a feleséged a vénséges varjú, de nem én!” A vihar ura akkora dühbe gurult, hogy a szeméből villámok cikáztak elő és vadul összecsaptak, a torkából pedig jéghideg szél süvített, s mindent elsöprött, ami csak elé került. A bosszú nem váratott sokáig magára. A Fekete herceg még aznap megtámadta az éjszaka tündérének a fellegrát, elrabolta Estikét, a katonáinak pedig megparancsolta, hogy szerezzék meg a kincseit. Azok azonban hiába forgatták fel az egész várat, nem találtak rá sem az üveggömbre, sem a varázslámpára. A tündért egy sötét tömlőbe zárták, azóta sem hallott felőle senki, pedig ennek már többszáz éve. Legalábbis a ti időtök szerint, mert nálunk, ugye, nincsenek napok, hónapok és évek – mi nem öregedünk.

Tüzike története hallatán megborzongott a két gyerek. Hát még, amikor meghallották, hogy ezek a parányi fénylények ugyanazok között a felhők között rejtegették a varázslámpát, amelyekbe a repülőgépük belekeveredett! Még gondolni sem mertek arra, hogy a lámpa a Fekete herceg kezére került vagy esetleg ripityomra törött, ahogy lezuhant.

Ertan Törökországban, avagy a szakadék szélén

A két álomszuszék arra ébredt, hogy a szüleik szólítgatják őket, és az üléseiken szorosabbra állítják a biztonsági öveket. – Hol vagyunk? – kérdezte Dávid, s abban a pillanatban aligha emlékezett arra, hogy kirándulni indultak a tengerpartra. A papája viccesen kérdőre vonta a kis hétalvót. – Hát hol lennénk? Talán nem arról álmodtál, hogy a tenger országában lubickolsz? Mindjárt megérkezünk Törökországba.

A repülőgép lassan ereszkedett lefelé, s hihetetlenül közel a hullámozó kékséghez, a tenger fölött közelítette meg Antalya repülőterét. Eszternek tátva maradt a szája, amikor megpillantotta az óriási hajókat, a kifeszített vitorlákat és a parton sütkérező turistákat. – Öregem, ez meseszép! – kiáltotta kisöccsének.

Komótosan buszozták végig a hatalmas várost, különös hangulatú templomait és szállodáit csodálták. A tengerparton laktak, s a palotának is beillő szálláshelyükön csakhamar összebarátkoztak a rokonszenves pincérfiúval, Ertannal. Dávid és Eszter németül beszélt török barátjához, mire ő angolul válaszolt, de egy-két szót németül is megpróbált hozzátenni, hátha úgy eredményesebb lesz a beszélgetés. Csutka jó ideig láthatatlanul és a legkisebb pissenés nélkül ücsörögte végig az ismerkedést. Ha volt is mondandója, megcsipkedte Esztert, rosszabbik esetben meg kiszippantotta Dávid poharából az üdítőt, s amíg Ertan újabb innivalóért indult el, egy szuszra felsorolta az összes panaszát. A Kék Álommanó csónakázni, kavicsokat gyűjtögetni, homokvárat építeni és rákokat idomítani szeretett volna. Van ebben valami kivetnivaló? Nincs. Hát persze hogy nincs. Indult is a három rosszcsont és késő estélig ott viháncoltak a tengerparton. Ertan már türelmetlenül várta őket a finom vacsorával. Aztán elköszöntek egymástól, és a török fiú szép álmokat kívánt mindannyiuknak. Ekkor Eszter halkán megkérdezte tőle: – Ertan, te is szoktál álmodni?

Ó, ó, bizony ám, de még milyen különösetek. Ha elmesélném, aligha hinnétek el. Legfeljebb arra gondolnátok, hogy becsavarodtam vagy találgatok. Bevallom, engem is megdöbbsentett a vissza-visszatérő álmkép: egy kék erdőben kószálok, majd eljutok egy szakadék széléig, rettegve lenézek, s nem látok mást csak egy csillogó kis valamit. Mintha egy lámpa lenne, illetve egy fénylő kis tárgy... Talán egy varázslámpa, ki tudja – mondja Ertan elgondolkozva, mire Eszter belesúgta a fülébe: – Ismerem az álmodat. Ma éjjel találkozunk az álmok földjén! Kék erdő, szakadék. Ez legyen a jelszó.

Rejtélyekkel teli ez az éjszaka, gondolta Csutka, amíg kis barátaival vándorolt a kék erdő felé. Tüzike ott libegett a fejük fölött, s a hírtől, hogy talán még ma éjszaka meglelik a varázslámpát, szíve megtelt örömmel. Szinte lángett a palástja az izgalomtól. Csutka azonban rosszat sejtett. Óvatosan lépkedett, és csöndre intette a társait is. Hirtelen szél támadt, megcsavargatta a fák koronáit, a kék erdő összes madara vészesen rikoltozott. – Ha az előérzetem nem csal, rövidesen harcba kell szállnunk a Fekete herceggel. Most azonnal hívnunk kell az Álmok Fejedelmét – mondta Csutka, és háromszor belefűjt varázsfuvolájába. A gyors segítségkérés titkos jele volt ez, így alighogy megfogták egymás kezét, griffmadarak végtelen sorát látták közelíteni az ég felől. Az elsők ültek a félelmetes fejedelem, hatalmas dárdával kezében. Mögötte kilencvenkilenc griffmadár vijjogott, a nyeregben pedig kék páncélruhás lovagok feszítettek.

Ekkor egy óriási horderejű szél utat kaszabolt a fák között, s az égen vadul cikázó villámok csaptak össze. Recsegve megnyílt az erdő, a semmiből pedig fekete katonák bukkantak elő. Az égen ott vágatott fekete lován a vihar és a szél ura. Megvető pillantással sandított a két gyerekre, s a szeme valósággal szikrázott a dühtől, amikor megpillantotta a bolha nagyságú manót és Tüzikét. Mielőtt azonban lecsaphatott volna rájuk a villámokat kilövellő kardjával,

az Álmodó Fejedelme álomport fűjt az arcába, s a kegyetlen vezér őszi légyként hullott le tüsszögő lováról. A fekete katonák harsány kiáltással jelezték a támadást, de alighogy előrántották kardjaikat, a kék lovagok nagyot rántottak a griffmadarak gyeplőjén, s azok lángnyelveket okádtak az ellenség felé. Velőtrázó tüsszögés rázta meg az erdőt, s pillanatokon belül a fekete katonák is az igazak álmát aludták. Csutka és Tüzike mélyen meghajolt a fejedelem előtt, ezzel is megköszönve a segítséget. Eszter és Dávid előbújtak a bokrok közül és apró kezüket nyújtották a dicsőséges fejedelem felé. Hősöknek kijáró tiszteletben részesültek, ugyanis az álmodó ura hátrébb ült a nyeregben, s a két lurkót felrántotta a griffmadár hátára. Csutka és Tüzike akrobataként ugrott be a fejedelem zsebébe, majd széleseben repültek a szakadék felé. Ertan alig akart hinni a szemének, amikor megpillantotta a griffmadáron trónoló apró barátait és a kék szakállú félelmetes alakot. – Ott lent, a mélyben! Látjátok? Ott fénylik valami lámpaféleség.

Ertan felmászott a fejedelem mögé, megkapaszkodott torzomborz szakállában, s olyan gyorsasággal ereszkedett le a feneketlen mélységbe, hogy Csutka és Tüzike még akkor sem mert előbújni a vackából, amikor a két gyerek már felemelte a varázslámpát.

A megkerült kincset a Kék hegyen túl, az üveggömb mellé helyezte el az Álmodó ura. Már hajnalodott, de mindannyian tudták, hogy egy feladat még vár rájuk: Estike kiszabadítása.

Az éjszaka tündérét a Fekete herceg várában találták meg. Leszedték vaskos bilincseit, s kivezették őt a hajnali napfénybe. Estike nagyot nyújtózkodott, majd egy cuppanós pusztit nyomott az Álmodó fejedelemének a homlokára. Végigsimított a két kis gyerek orcáján, Csutkát és Ertant hátba veregette, Tüzikét pedig egy füttyentéssel visszarepítette testvérkéihez.

Eszter és Dávid boldogan ébredt fel a tenger országában. Átölelték szüleiket, befaltak egy karaj vajjas kenyeret, felhörpintették a kakaót, s kirohantak a tengerpartra. Bevetették magukat a tajtékzó hullámok közé, s nagyot rikkantottak: – Csutka, keresünk sellőket a víz alatti sziklák között?

Csutka a hasát fogta a nevetéstől: – Még hogy sellők! Hiszi a piszi. Ámbár... sosem lehet tudni.

Vége

Kedves kicsi barátom!

A Kék hegyen túl kopácsoltam magamnak a Kék fa egyik vastag ágából egy postaládikót, és hiszed vagy nem, fergeteges ötletem támadt: LEVELEZNI SZERETNÉK VELED! Mindent tudni akarok rólad, mert ugye, az igazi barátjáról sok mindent tud az ember, hát még egy parányi kis manó...

Milyen színű a szemed, a hajad? Hány éves vagy és hol laksz? Szeretsz-e játszani, olvasni, rajzolni? Vannak-e barátaid? Szoktál-e álmodni? Mikor vagy boldog és szomorú? Van-e kedvenc színed, évszakod, játékod, könyved? Gondolsz-e néha rám? Bevallom, ahányszor kezédbe veszed e mesekönyvet, annyiszor elképzellek téged, s látom, ahogy mosolyogsz, és ragyog a szemed! Egyet tudok rólad biztosan: nagyon aranyos vagy, és ezentúl itt laksz a szívemben!

Kérlek, írd meg nekem levelet: mindenről, ami érdekel vagy éppen bosszant! Küldhetsz fényképet is! Megsúgom, rólam még sohasem készült ilyesmi, mert én minden fényképen láthatatlan lennék. A ti világotok olyan tarka, annyi ember izeg-mozog benne. Az Álom Birodalmában a legtöbb dolog kék színű. Nézz csak rám: tetőtől talpig kék vagyok. Na jó, azért a mi világunk is gyönyörű - akár az ÁLOM. És én itt élek, ebben a mesészerű rengetegben. De ha lehunyod szemed, és ellátogatsz hozzám, akkor a szívedbe költözöm, s magaddal vihetsz a mindennapok zakatoló, berregő, napfényes és hóval bélelt világába.

Szeretettel és barátsággal gondol Rád:

Csutka, a Kék Álommanó

A kék hegyen túl

A Kék hegyen túl, a Kék hegyen túl
Csak a tiéd az álomvilág.

A Kék hegyen túl, a Kék hegyen túl
Egy kis manócska téged vár.

A kéklevelű fák alatt
Aprócska kis facipő,
Egy manó vára,
Csutka háza,
Ebben él a nagymenő.

A Kék hegyen túl, a Kék hegyen túl
Csak a tiéd az álomvilág.

A Kék hegyen túl, a Kék hegyen túl
Egy kis manócska téged vár.

Az ágya parányi dióhéj,
Kék fűszálból, kék álomból
Fonta párnáját a szél.

Ha elalszol,
A szemedben ott a kis kapu,
Nyisd ki bátran, lépj be rajta,
Az Álomvilágba fut.

A Kék hegyen túl, a Kék hegyen túl
Csak a tiéd az álomvilág.

A Kék hegyen túl, a Kék hegyen túl
Csutka manó csak téged vár.

Csutka manó titkai

Kék paripán, Vili bálnán
Csutka manó vágat.
Égen szárnyal, tengerig száll,
Hullámok közt kandikál.

Mélyen lent, a víz alatt
Brrr... egy elsüllyedt kalózhajó.
Cápák őrzik, ezt látnod kell,
Ott ragyog a kincsesládikó.

Titkot rejt, mely ott ragadt
Régesrég hét lakat alatt.
Hét lakat alatt...
Hét lakat alatt...

Csutka manó most vár reád,
Csukd be a szemed s láss csodát,
A Kék hegyen túl ezer titok.
Álmodj hát!

Kedves Gyermek!

Csutkát, a Kék Álommanót régóta ismerem. Akkora lehettem talán, mint ti, amikor először megjelent az álmomban. Azóta sok-sok év telt el, de Csutka nem változott semmit sem. Ott ül minden éjszaka a kék fa odújában, ott szunyókál a dióhéjban megvetett ágyikójában, szárnyal a kék táltoossal az égen, szeli a hullámokat Vili bálna hátán. Álmaitok során is találkozhattok e furcsa kis teremtménnyel, sőt, ebben a mesekönyvben arról olvashattok, hogyan barátkozott össze Csutkával két pajkos gyermekem, Eszter és Dávid. Legyetek ti is a barátai! Olvassátok el ezt a mesekönyvet, és írjatok Csutkának levelet!

Csutkával a számítógépben is találkozhattok. Kérjétek meg szüleiteket vagy az iskolában a tanítóitokat, hogy keressék meg nektek a Kék Álommanót a következő webcímen: www.csutkamano.hu. Ha megtaláljátok őt, megválaszolhatjátok titokzatos kérdéseit, e-mail útján is levelezhetek vele, együtt játszhattok – bármikor, bármennyit! Csutka összegyűjti leveleiteket, s a következő mesekönyvben akár már ti is szerepelhettek! A legizgalmasabbnak talált kalandjaitok a mesékben valóra válhatnak!

Ne feledjétek: Csutka a ti kis barátotok! A közeljövőben sokszor találkozhattok még vele, a www.csutkamano.hu webcím alapján pedig követhetitek minden lépését és csínytevését!

Szeressétek őt, és Csutka a ti álmaitokba, kalandjaitokba is beköltözik!

Zalaba Zsuzsa

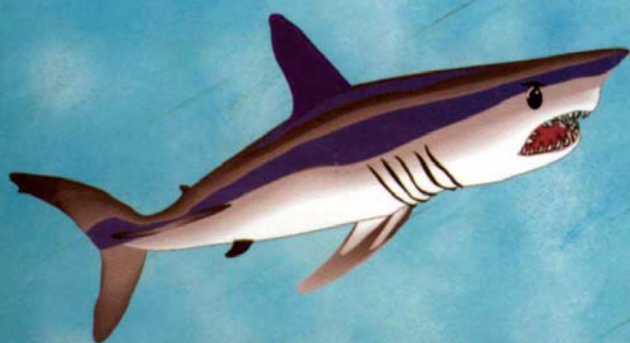
a mesekönyv szerzője

Ez a mesekönyv kicsiknek és nagyoknak szól.

Csutka, a Kék Álommanó izgalmas kalandokba keveredik a két kis gyermekkel, Eszterrel és Dáviddal. Egy titokzatos kincsesládára bukkannak, és a nyomok egy elsüllyedt hajóhoz vezetnek.

Csutka manó az Interneten is megtalálható, ahol minden gyermek játszhat, levelezhet és barátkozhat vele! Címe: www.csutkamano.hu

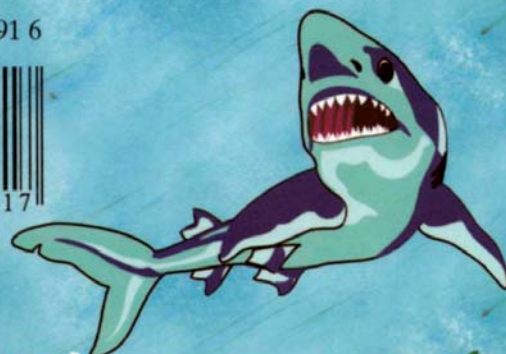
Egy igazi manó vár rátok – szeressétek őt!

ISBN 963 210 291 6

9 789632 102917

www.csutkamano.hu